

Колко хубаво и колко сладко е да живѣе човѣкъ свободно и да се нарежда тъй, както той най-добръ обича!

Но не така лесно придобихме тази свобода. Тежкото робство стресна дълбоко измъченитѣ живи българи и тѣ замислиха вече какъ да се освободятъ. Мнозина отъ по-ученитѣ и събудени българи започнаха да кръстосватъ изъ поробена България. Тѣ събираха всички по-будни младежи около себе си и ги опѣтваха като що да се направи, за да се избавятъ всички отъ своя мѣчителъ

Народни апостоли — тъй се наричаха всички ония българи, които горещо обичаха своята поробена страна. Тѣ не жалѣха своя животъ, а се скитаха като не-мили, не-драги по всички краища на своята татковина и врѣдъ проповѣдваха едно и сѣщо слово :

Стига вече толкозъ робство,
Стига толкозъ срамъ;
Нека всички да възстанемъ
Противъ нашия тиранъ! . . .

Но мнозина отъ тия апостоли биваха живи хващани и прикачвани на бѣсилката, други убиваха по друмища, пѣкъ трети сами се лишаваха отъ своя животъ, за да не паднатъ живи въ рѣцѣтъ на турцитѣ. . . .

Кой не е чувалъ за Караджата, за Хаджи-Димитра, за Хр. Ботевъ, за Раковски и други? Ами за Бенковски? Да! И той е единъ истински борецъ за нашата свобода, защото приготвише народа къмъ бунтъ, къмъ възстание срѣщу мѣчителитѣ турци.